

Hai Thế Hệ Đường Thời

Dì cháu tôi hơn nhau hai tuổi. Thiên Giang, cháu tôi, rất quý mẹ tôi nên ở đây từ nhỏ tới giờ. Có lẽ chúng tôi đã thành bạn tâm đắc nếu không vì ... sắc đẹp của nó. Phải công nhận là nó đẹp thật. Nhìn nó, bạn có cảm tưởng như ngắm một bông hồng: đôi môi he hé nở sẵn nụ cười, cái mũi dựng đứng thon thả, cặp mắt long lanh như hạt nhụy làm nổi bật bông hoa ... đi đâu với nó, thấy mọi người cứ nhìn nó, mà nó cứ cười chúm chím, chớp chớp mắt, tôi phát bực. Tôi kém may mắn về điểm này nên cố gắng học để bù lại và để trả thù nó, tôi bắt nó học tối ngày cho cô nàng khỏi có thì giờ soi gương!

Tuy vậy, nó khoái tôi lắm. Hồi mới vào cấp ba, thầy cô nhớ nó ngay vì nó cháu tôi! Và lại, có gì khó đã có tôi làm giúp. Ái chà! Cô nàng hãnh diện được nổi tiếng cả hai lãnh vực: tài, sắc. Bởi vậy, nó nghe tôi rầm rập! Đúng ra, đôi lúc, tôi lấy quyền làm dì để ... đàn áp nó. Nó mà không nghe thì tôi cúp lương tháng mẹ nó cho. Giang không chịu nổi điều này đâu. Cái thú của nó là tới công viên Lê Văn Tám ăn gỏi (nếu bạn hay ghé đây, bạn cũng có thể gặp nó đó).

Chương trình học cuối cấp của tôi khá vất vả. Những việc lặt vặt trong nhà tôi giao nó làm. Được việc lắm, nhưng càng ngày, nó càng trở nên rất rối. Hình như cùng với sự phát triển hình dáng, cái miệng nó cũng phát triển theo. Nó cứ léo nhéo bên tai tôi đủ chuyện về cách ăn mặc của cô nó ... Ôi, loạn!

Và lúc này, dù bài vở ngổn ngang, nó cũng không để cho tôi yên.

Dì... dì ơi. Làm dùm cháu đi...

Tôi liếc bài toán:

-Tao bận lắm.

-Gợi ý cho cháu thôi! Câu này khó quá.

-Câu cuối phải khó để đứa giỏi làm. Mi không giỏi thì thôi...

-Nhưng làm không được khó chịu lắm.

-Biết vậy thì làm đi.

Dì ... bỏ rơi đệ tử ghen!

Tôi biết nó sẽ không buông tôi.

-Trao đổi! Làm dùm tao bài văn này ...

-Ừm ... khó thấy mồ!

-Khó thì ... cút cho ta làm việc!

Được vài bước, nó quay lại.

-Khỏi làm! Học nhiều quá mau già, rồi còn ế...

Tôi biết nó nói xéo tôi.

-Tốt gỗ hơn tốt nước sơn. Châm ngôn có câu: "Đàn ông thông minh không bao giờ lấy người đẹp", "con" ạ!

Để khỏi nghe nó trả đũa, tôi bịt tai tiếp tục bài dựng hình "mắc dịch".

-Miu miu ... Dì ơi!...

Trời đất, nó còn gây sự nữa chứ.

-Không đùa à nghe! "Ông" nổi sùng bây giờ!

-Hử! Có khách kia.

-Kệ!

-Nè! Mão "Sạc lỏ" của dì ngoài kia! Ra mà tiếp!

Tôi cau có. Chắc lại ba cái chuyện vợ vắn của lớp.

-Nói tao không có nhà!

-A! Dì chơi xấu nhé!

-Cả chum bài tập nè. Lỡ chiều nay cô gọi, tao làm chưa xong còn quê với ông dữ ... Mà nói gì chưa?

-Chưa. Thấy là cháu chạy vào liền. À mà dì ơi, lỡ người ta hỏi dì đi đâu thì nói sao?

-Trời ơi! Ngu quá! Bịa đại câu gì đó ... Ra lẹ kéo ống nghi ngờ!...

Nó mới đi vài bước tôi đã nghe giọng nói lạnh lạnh:

Dì Ngọc không có nhà...

-Ngọc đi đâu? Ở... sao ở tròng lâu vậy?!

-Ừm... tìm dép... Dì đi công chuyện ...

Tôi phải nín cười. Bạn có để ý nó nói trống không? Nó từng nói "bạn đi non choẹt chẳng lẽ cháu kêu bằng cậu?!"

-Xin lỗi ... cho phép tôi ... chờ được không?

-Vâng ... Mời vào!

Tôi giật thót mình.

Tiếng cửa mở lách cách... Tiếng kéo ghế vang lên.

-Trong khi chờ đợi... cậu giải dùm cháu bài toán này! Đệ tử xin thọ giáo!

Trời! Nó thông minh hơn tôi tưởng và ... biết lễ phép đúng lúc. Nó định giờ trò ú tim bao lâu chứ! Tôi ngồi im hồi hộp đến nghẹt thở.

Những phút im lặng chậm chạp trôi qua...

Có lẽ đã giải xong, Mão cặng kẻ giảng cho nó nghe hướng giải bài toán. Tôi hình dung bộ mặt khoái chí của nó với đôi mắt chớp chớp...

-Cám ơn cậu nhiều nhé! Dì chẳng bao giờ giải dùm chá. Rảnh cậu tới đây chơi...

-Ngọc rất nguyên tắc phải không?

-Vâng, như một nhà sư phạm thế kỷ mười tám! Cứ bắt cháu học học hoài . Tivi không cho coi, báo không cho đọc ... Cháu đề nghị mở nhạc để kích thích cũng không cho, đi đâu phải khai báo kỹ càng!...

Mão cười hìhì:

Đám đình công không?

-Cháu đã thử vài lần nhưng không lay chuyển nổi trái tim sắt đá.

Tội tức điên lên được.

-Ừ? Sao Ngọc chưa về? Dì có nói đi đâu không?

-Hình như đi khám bệnh.

-Hả! Bệnh gì? Viru nào xâm nhập?

-Ôi! Thiếu nữ rồi mà . Lắm bệnh phức tạp lắm, cậu ơ.

Tội muốn lao ra đả nó một trận về tội đại bịa đặt này giờ, nhưng lỡ phải theo lao. Nó vẫn múa mép:

-À! Cũng có thể dì ghé bạn mượn vở bài tập. Cậu biết không? Tối qua dì đi chơi! Đi với ...

-Với ai?

-Anh hàng xóm! Vui vẻ, dí dỏm hơn cậu nhiều . Bác sĩ tương lai đó!

Đến đây thì tôi không dẫn được . trút tất cả tức giận vào nắm tay, tôi dấm mạnh lên ... bàn:

-Im ngay!

Nó ... không chịu im!

-Lộ diện đi dì ơi . Nghe lóm hoài kỳ lắm!

Tôi hùng hục đi tới cửa phòng, hét lớn:

Đồ ... phát xít!

Nó cười vang:

Dì mà cũng bị mắc bẫy. Đó, nói đi!

Và nó bỏ chạy để tôi một mình trong tình thế khó xử?

Sưu Tầm